# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **Z. F.**, zastoupená JUDr. Bc. Jakubem Šauerem, LL.M., advokátem se sídlem Moravská 2, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2021, č. j. OAM-188/ZA-ZA11-ZA10-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 3. 2022, č. j. 60 Az 44/2021-65,

takto:

**I.** Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že je žádost nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

[2] Krajský soud v Plzni v záhlaví uvedeným rozsudkem č. j. 60 Az 44/2021-65 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl. Ztotožnil se s hodnocením skutkového stavu žalovaným, zejména uvedl, že ze skutečností uvedených žalobkyní se podává, že žalobkyně se snažila získáním mezinárodní ochrany legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Žalovaný správně vyhodnotil, že žalobkyně v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, proto žádost v souladu se zákonem shledal nepřípustnou a řízení o ní zastavil. Krajský soud také neshledal, že by se žalovaný dopustil porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), když nepřesunul k žádosti žalobkyně místo seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.

### II. Shrnutí kasační stížnosti stěžovatelky a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které jej navrhla zrušit z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Podle stěžovatelky měl krajský soud zohlednit skutečnost, že ke dni vydání napadeného rozsudku již probíhala invaze ruských vojsk na území Ukrajiny. Tuto situaci je přitom potřeba zohlednit nejen ve vztahu k ukrajinským žadatelům, ale taktéž k žadatelům ruským. V opačném případě, tedy pokud by byla stěžovatelka nucena podat novou žádost o mezinárodní ochranu, by přišla o postavení žadatelky o mezinárodní ochranu, a mohla by být nucena vycestovat z území České republiky, což by bylo v rozporu se zásadou *non-refoulement*. Stěžovatelka dále namítá, že praxe žalovaného, který stěžovatelce umožnil seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí v podstatě na druhé straně České republiky, ačkoliv jej žádala o přesunutí místa seznámení do bližšího pracoviště žalovaného, je v rozporu se zásadou dobré správy podle § 6 odst. 2 správního řádu.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

## III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o (přípustnou) kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do stěžovatelčina hmotněprávního postavení.

[8] Stěžovatelka uvádí v řízení před Nejvyšším správním soudem, že krajský soud měl zohlednit skutečnost, že v době před vydáním napadeného rozsudku došlo k invazi ruských vojsk na území Ukrajiny. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že již v usnesení ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Azs 518/2021–55, vyslovil závěr, že *„válka na Ukrajině není skutečnost, která by v projednávané věci prolomila pravidlo obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. Prolomení tohoto pravidla by bylo možné s ohledem na požadavek*

*efektivního uplatňování zásady non-refoulement, která představuje závazek ČR nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila (rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31, č. 4335/2022 Sb. NSS, a ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, č. 4344/2022 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Stěžovatelka je občankou Ruska. V zemi původu jí nehrozí vážná újma, to ostatně stěžovatelka ani netvrdí. Takovou újmu nelze shledat ani v nemožnosti podat žádost o vízum.*“ V judikatuře Nejvyššího správního soudu tak již byla otázka, zda obecně ve vztahu k občanům Ruska je invaze ruských vojsk na Ukrajinu způsobilá prolomit zásadu vázanosti skutkovým a právním stavem ke dni rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. řešena a Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tomu tak není. Ostatně primárním důsledkem invaze je narušení územní celistvosti Ukrajiny, nikoliv Ruska, postavení žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny je tak v tomto ohledu předmětnou skutečností ovlivněno jinak než žadatelů z Ruska. K dalším tvrzením stěžovatelky je potřeba zopakovat, že řízení se vedlo o opakované žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany. V takovém případě vůbec nedojde k věcnému přezkumu žádosti, jestliže nejsou splněny podmínky podle § 11a zákona o azylu. Stěžovatelka nerozporuje, že by v řízení před žalovaným, případně krajským soudem, vyvstaly nové skutečnosti, které by ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu odůvodňovaly věcný přezkum žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Její stížní námitky se tedy míjejí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[9] V hodnocení námitky nemožnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu krajským soudem Nejvyšší správní soud taktéž neshledal pochybení. Je pravda, že lze polemizovat o tom, zda je vhodné, aby správní orgán trval na tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dostaví do vzdáleného pracoviště žalovaného k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí za situace, kdy má správní orgán možnost poskytnout podklady k seznámení žadateli na pracovišti bližším. Na druhou stranu to však neznamená, že by stěžovatelce bylo znemožněno se s podklady seznámit. Měla opakovaně možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, přičemž cestovat by musela i v případě, že by k seznámení mělo dojít na pracovišti žalovaného v Praze, jak požadovala. Žalovaný přitom odůvodnil nevyhovění žádosti o přesunutí místa pro seznámení s podklady zajištěním rychlosti řízení, zjevně z důvodu, že žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany byla vyřizována na pracovišti žalovaného Zastávka u Brna, kam byla stěžovatelka přijata po jejím příletu do České republiky. Stěžovatelka této možnosti nevyužila. Nejvyšší správní soud nevidí důvodu ke korekci závěru krajského soudu, že jednání žalovaného nezakládalo vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tento závěr rozhodně není zásadním pochybením krajského soudu; naopak, je zcela správný.

[10] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo

procesního práva. Nejvyšší správní soud tudíž kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu